

LAKSHMI ASHRAMS VENNER**Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund****Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk****Kontonummer: 4440-0003141861****Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>****LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 118**

August 2013

Kære venner.

Juli måned er vist blevet nydt af alle her i Danmark. Men i Uttarakhand har voldsom regn og mange jordskred ødelagt adskillige huse, dyr, træer osv. Landbrugsjord med afgrøder er skyllet væk. Større og mindre veje er slemt beskadiget, hvilket har ført til fuldstændigt sammenbrud i forbindelsesleddene, og der er akutte problemer med forsyninger af de mest almindelige daglige fornødenheder som gas til madlavning, købmandsvarer, grønsager osv. Tusinder af mennesker har mistet familiemedlemmer, slægtninge og venner. Adskillige børn er blevet forældreløse. Mahila Haat og Lakshmi Ashram forsøger at hjælpe de nødlidende mennesker. Det lykkedes at få samlet en pæn sum ind i juli måned til de to organisationer.

Denne gang bringer nyhedsbrevet følgende artikler:

- Fra Marie Thøgers dagbog
- Anna Jis besøg i Kausani (Anna Hazare) – Manju Bhatt
- Sarala Behn Museet – Kanti Behn
- Referat fra generalforsamlingen d. 7. april 2013.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen kan spare porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

Sanchar 118

I begyndelsen af oktober 2012 rejste Marie Thøger sammen med Anne Thøger og Ane Smith til Indien. Efter et par dage i Delhi gik turen mod Himalaya. Først til distriktsbyen Almora i Uttarakhand og derfra til Binsar, hvor Gopal gift med Radhas yngste søster Krishna bestyrer en turiststation for regeringen i et fredet skovområde.

Gopal har sammen med Krishna desuden påbegyndt et forsøg med økoturisme på en stejl og ufrugtbar bjergside nær landsbyen Simkholi ved vejen fra Almora til Lakshmi Ashram. Første skridt i forsøget var at finde vand og oprette en traditionel brønd på området. For at skaffe mulighed for overnatning til turister og mulige studerende har man siden opført en traditionel stenbygning med fire regulære værelser samt baderum for en snes studerende, som kan huses i telte på en terrasse i nærheden. Alt arbejde er udført af folk fra landsbyen, hvor mange går ledige. Det var planen at sove to nætter i Simkholi.

Fra Marie Thøgers dagbog

16. oktober. Det er sidste dag i Simkholi. Vi går den sidste tur og tager de sidste billeder af dette pragtfulde sted, som er i tråd med moderne Indien. Gid det må blive brugt til gavn for videreudviklingen i bjergene. Ved middagstid forlader vi stedet. Det blev en hel speciel oplevelse.

Afstanden til Kausani er kun 16 km. Landsbyen Kirakot, hvor Himatsingh – Lakshmi Ashrams tidligere regnskabschef – boede, ligger på skrænterne til højre for vejen. Det er lige inden vi passerer Gandhi Ashram i Chanoda. Kort efter kører vi gennem Someshwar, som er blevet en travl provinsby, og ikke længe efter standser vi ved templet, hvor en stor ulykke skete for år tilbage. Her bliver alle velsignet og får en rød plet i panden efter at have ofret et par mønter. Til venstre for vejen ligger et stort hotel, som jeg aldrig før har set, og endelig holder vi foran købmanden ved foden af stien op til

Lakshmi Ashram. Der står Neema og en af pigerne. Nu kommer for mig det mest problematiske øjeblik af hele turen. Det jeg har frygtet lige fra den dag, hvor vi begyndte planlægningen. Kan jeg klare at gå op!

Det tog lidt tid. Over en halv time, men op kom jeg, og ved hjælp af en solid stok og en fast hånd fra en af de venner, som ustandselig var i nærheden, kom jeg rundt til det hele flere gange. Naturligvis var det min bekymring, om A og A nu også fik set og oplevet både arbejdet og stemningen i Saralas ashram, men heldig-

vis var det helt forbløffende, som de blev opslugt af det hele: De hårde senge, morgenture med Neema, prayer meetings før solopgang, tulsi-te og maden, som de fra den første begyndelse priste i høje toner. Det daglige liv på ashrammen var naturligvis præget af, at alle de ældre elever fra tidlig morgen til sen aften var i bjergene for at arbejde med høhøsten. Selv gæsteministeren var væk. Men Basanti, som normalt arbejder i landsbyerne, overtog hurtigt ansvaret for ”the Danish children” og satte dem i gang med at bjerge tulsi, dog turde hun ikke rigtig give dem høstredskabet, en krum kniv, i hånden! Deres ve og vel optog hende meget, og hvis de ind imellem foretrak tulsi frem for en god kop sort kaffe, så var hun nærmest lykkelig. Alligevel mindede hun mig daglig om at koge vand til kaffe, så enhver kunne få hvad man helst ville have.

17. oktober. Som regel er der et eller andet tungt, man i sidste øjeblik skal have stoppet i bagagen fra Danmark, når turen går til Indien. Denne gang bragte vi en del bøger til engelskundervisningen, som Lone havde fået af en tidligere kollega fra Glostrup. De vejede godt til, men blev uden protest anbragt i A og A’s kufferter i Kastur. Ved afgang fra Binsar blev de overført til en tom vadsæk, som uden vores medvirken gik fra bil til bil hele vejen til Kausani og senere op ad stien til LA. Den første formiddag i ashrammen lykkedes det så med omtanke og tålmod at samle Neema, Pushpa, Hansi og andre medarbejdere, som ikke var optaget af høhøsten. Nu skulle Lones fund overdrages til rette vedkommende. Det foregik midt i solen på gulvet i kontoret. Tilsyneladende faldt udvalget i god jord. Der blev snakket og diskuteret og sendt hilsen til Lone, indtil Hansi fik nøglerne frem for at låse det hele inde. Det bliver sikkert vist frem og kommer i de rigtige hænder ved næste lærermøde. Senere gik vi en runde gennem ashrammen og blev indfanget af Kalavati, som nu har ansvaret for khadi-arbejdet og kostalden. Desværre mangler der arbejdere, som er uddannet til at håndtere vævene, men Kalavati demonstrerede med stor færdighed, hvordan man bruger en charka (rok) og en spindel (håndspinder). At karte ulden og spinde en tråd lærer alle elever fra begyndelsen. For mig blev ugen med ”the Danish children” helt speciel. Sjældent har jeg oplevet så opmærksomme observationer fra ”nye gæster”, og naturligvis førte det til langvarige samtaler hver aften i mørket på balkonen. Månen var ny i den uge, og ofte blev jeg siddende lidt, når de var gået ned. De spørgsmål som tumlede rundt i min hjerne var så: Vender de tilbage? Hvornår? Hvorfor? Er det stilheden! Er det venligheden! Er det roen her eller arbejdet, der fanger!

18. oktober. Den dag brugte vi til sammen med Neema at besøge Saralas sidste bosted langt mod nord tæt på snebjergene. LA ejer en jeep og Pooran, en af medarbejderne, som er en sikker chauffør, tog sig tid til den lange køretur, muligvis over 100 km, i hvert fald 3 til 4 timer alt efter vejens tilstand. Luften var gennemsigtig klar, og vejen der snor sig op gennem dalen forløber, så man har på fornemmelsen, at man ved næste krumning kører direkte ind i sneen. Direkte ind i Trisul og Nanda Devi toppene. Vi er tættere på hele kæden af snebjerge end i Binsar. Saralas sidste bosted, Himdarshan Kutir, er i øjeblikket et meget forsømt museum. En af Radhas jævnaldrende bor der, men hun er, så vidt vi ved netop nu på hospitalet med en brækket skulder. Vi kører gennem guldsmedenes by Garur og forbi templerne i Baijnath uden stop. Så følger vi floden Gomti mod distriktsbyen Bageshwar og kører igennem uden stop. Klokken viser middag, og en halv time senere standser vi i en landsby for at få en kop te til Neemas medbragte puri. Kort efter er vi fremme ved opkørslen og parkerer i vejsiden. Da vi er halvvejs oppe ad stien tager en hund til at gø. Helt fremme ved huset ser vi, at den er bundet og tydeligvis alene hjemme. Alle døre er låset, og gårdspladsen er dækket af hø lagt til tørring. Vi går op til udsigtspunktet, men det er så tilgroet, at udsigten er væk

både til dalen og til sneen. Her er langt til naboer, og en ny runde om huset giver intet håb om at slippe ind, men heldigvis dukker Lila og en ung pige frem på gårdspladsen. De har hørt hunden og ved hvem vi er. Døren bliver åbnet til de gamle rum, hvor Sarala engang levede, og hvor billeder og gamle avisudklip fra frihedskampen nu fylder vægge og borde, desværre i helt tilfældig orden.

Mens vi har bladet i støvede rapporter, er det lykkedes Lila og den unge pige at koge os et solidt Kumaoni måltid: ris, grønsager og

chapati. Vi spiser halvt stående i solen foran køkkenhaven. Hunden har vænnet sig til os og er faldet i søvn. Kl. nærmer sig tre, det er på høje tid at begynde hjemturen, hvis vi skal nå LA, før det bliver mørkt. Nu kender vi vejens tilstand, og derfor mener Pooran, at vi kan gøre et stop i Bageshwar, hvor der er en travl basar og et khadi-udsalg. Det er ganske spændende, men parkeringen er så umulig, at vi kun kan holde kort tid. Måske er det lettere i Garur? Men der viser det sig helt umuligt, og templerne i Baijnath glemmer vi rent. Det er mørkt, mens vi går op ad stien til LA, men månen er på vej. A og A går til aftenprayer, og bagefter snakker vi om udsigterne for ashramlivets fremtid i et moderne Indien. A og A beslutter at bruge dagen i morgen til et besøg på den modsatte side af dalen, hvor der ligger en gammel, velkendt ashram, der i nutiden bruges som turisthotel.

19. oktober. Anasakti Ashram har stadig et enkelt rum med billeder af Gandhi og frihedskampen, og under de store fyrretræer mod nord er der perfekt udsigt til snebjergene, som da Sarala levede, men resten er turisme. Dagens begivenhed blev dog frokost hos Reka og Pooran på plænen foran deres hus. Som skik og brug er, bliver bordet dækket med rene aviser og tallerkener af metal. Det er manden, som øser maden op på tallerknerne, men konen som kommer med alt det i de små skåle. Her var meget forskelligt, hver ret fremstillet fra grunden af egne produkter, ikke indkøbt halvfabrikat, men så vidt muligt krydderier dyrket, tørret og stødt på stedet. Ingen tvivl om at Reka er oplært af sin mor eller sin farmor i landsbyen. Resten af dagen gav A og A en hånd med ved undervisning i skoleklasserne. Desværre oplevede de på grund af høhøsten ingen af de mange fritidsaktiviteter, som ellers foregår på ashrammen. Eleverne var for trætte.

20. oktober. Tidlig morgen efter en sidste kop tulsu og sort kaffe vinkede Basanti og jeg farvel til "the Danish children". Nu skulle de efter en nøje lagt plan af Gopal være turister i seks dage: Jaipur, Fatapur Sikri og Taj Mahal. Den 26. oktober skulle vi mødes igen i "The Blue Triangle" i Delhi.

21. oktober var Radha ventet til ashrammen fra Delhi. For en gangs skyld ville hun tage et tidligt morgentog i Delhi for at nå Katgodam ved middagstid. Tre timer senere kunne hun være i Almora, hvor Pooran havde tænkt at hente hende. Neema og jeg fik lov at slå følge, og de næste tre dage var Radha uden nogen speciel arbejdsopgave i LA. Det var en hel ny situation, som Neema og Radha daglig benyttede til at gå en tidlig morgentur i bjergene, før morgenmad på balkonen sammen med Basanti og andre ældre medarbejdere, som kom forbi. Det er mange år siden, jeg har oplevet ashrammen på den måde. De fleste fik tid til en rigtig god snak om problemer og nye ideer for fremtiden. Både Neema og Radha er optaget af tanker om, hvordan man kan udnytte det gamle byggeri fra Anands tid. Det fungerer i øjeblikket nærmest som en enorm bunke død cement, og til det har regeringen så føjet en nybygget museumshal, der stadig står tom og ubrugt, selv om man for længst har haft samtaler om indretningen med en arkitekt. Efter besøget i Himdarshan Kutir var vi alle enige om, at information om Sarala bør gives i Kausani, hvor hun har haft sit arbejdsliv, men det er meget vigtigt, at efterladte dokumenter, der fortæller om hendes arbejde, bliver samlet, før de forsvinder i ubemærket ensomhed langt deroppe tæt på sneen i hendes sidste bosted. Naturligvis drømmer LA om samtidig at knytte udviklingsprogrammer til det nye museum, men det ville kræve medarbejdere med helt nye ideer. Det sikre publikum i øjeblikket på den bjergside er turisterne, ikke bare fra Bengal, men fra hele Indien.

Da Neema fik den tanke, at det var for langt for mig at gå til Anasakti, ville Pooran straks køre, men havde jeg vidst, hvordan det er at parkere på den vej, som fører op mod alle hotellerne, havde jeg bestemt nægtet at sætte mig i bilen. Men først skal vi gå ned, og efter Almora, Binsar, Simkholi og dagene på LA ved jeg, at nu kan jeg igen klare mig selv. Det får jeg bare ikke lov til. På en måde blev hele den sightseeing over dalen en lærerig erfaring. Afstanden er længere, end jeg før har følt og glæden ved at vide, at det aldrig vil blive muligt for nogen at konstruere en kørevej til LA, er vokset med årene. Er man først nået op ad stien til Saralas skole, er der stilhed og plads til at tænke. Man finder ikke mange steder i nutiden, hvor hårdt arbejde og ro går i spænd på den måde. Her er plads til unge og gamle.

I LA bygger man i øjeblikket et hus til ældre medarbejdere. Pengene er kommet fra en velhavende person, som har haft sin barndom i Kausani, og som derfor kender skolens principper. Han er forretningsmand og bor nu i London, men understøtter mange andre sociale arbejder i Kumaon. Pooran har været "arkitekt" på huset, som har fire pænt store rum hver beregnet til to personer. Han ved, at ingen af de ældre medarbejdere på ashrammen reelt har ønske om at bo alene. Rundt om huset er en bred balkon, hvorfra man ser ned over Kosi-dalen og op mod Gurka-borgen. Med et solidt gelænder langs stien ned til elevområdet, spisesal og køkken kan også ældre medlemmer være med i fællesskabet. Mange er meget glade for det hus. Huset bliver indviet en af de sidste dage i november, hvor giveren kommer på besøg.

24. oktober. Det er den sidste morgen på svalegangen omkring LA. Tågen ligger bag bjergkammen i syd – et sted over helikopterlandingen – og fuglene er ikke vågnet op endnu. Et enkelt bilhorn lyder

fra Kosidalen. En hund glammer. Det hele samler sig eftertænksomt, så rammer en regndråbe bliktaget over mit hoved. Regn efter tre uger fuld sol i bjergene. Jo, det regner stille og blødt, usynligt, men lyset er på vej, klokken er seks. Et tryk på kontakten bringer i løbet af få minutter kaffevandet i kog. Før i tiden var her brænderøg. Kogler der knitrede, mens Kanti listede rundt. Nu fejer Basanti, og dagen går i gang. Om 24 timer er jeg på vej ned i varmen.

Formiddagen skulle gerne bruges til at vise Neema og Radha de lysbilleder fra gammel tid, som jeg har haft med herud. Det er lykkedes os at finde ud af, at David har en fremviser, men ingen har haft lov at bruge den, og kun Hansi ved, hvor den er. David er i Katgodam for at hente gæster, eller i Kausani for at vise dem rundt. Det er spændende, om Hansi tør overlade os apparatet, og om pæren er i orden. Begge dele lykkes, men slæden til billeder er anderledes end den danske, så alt måtte gøres manuelt, og billederne kom i vild uorden. Bortset fra det blev forestillinger absolut vellykket. Der blev grinet og raset, og tænkt tanker om det nye museum! Pludselig var det middag, og på vej ned fik jeg et kig inde i ældrehuset. Efter spisning dukkede Kanti op, frisk efter turen til Risikesh. Så blev der snakket, og senere på eftermiddagen blev jeg afhentet af Gopal for at kunne tilbringe natten i Simkholi. Gopals mor, som havde fået en slem blodforgiftning i benet, skulle til Delhi for at få det behandlet, og han var nødt til selv at køre hende derved. Det ville så være praktisk, at jeg tog med.

25. oktober. Første del af turen fra bjergene og gennem Almora mod Haldvani var fin, mens vejen til Moradabad var et mareridt for både bil og passagerer, fordi der var meterdybe huller i asfalten. Først da vi nåede den nye Lucknow-Delhi hovedvej blev det til at bære, og det føltes som en befrielse, da vi endelig øjnede Krishna i mørket ved foden af trappen i forstaden Mayur Vihar.

26. oktober. Tidlig morgen bragte Gopal sin mor til et privat sygehus i nærheden, og der viste den første undersøgelse heldigvis, at patienten havde en mulighed for behandling, men at man måtte forvente et langt sygeleje. Få dage senere blev moderen flyttet hjem til Krishna og Gopal for at blive plejet. Et længere ophold på et privat hospital i Indien er for mange udenfor rækkevidde økonomisk, og derfor vælger de fleste familier selv at påtage sig plejen.

Efter morgenmad og en vellykket pengeveksling hos Western Union i Mayur Vihar var Gopal klar med bilen og parat til at droppe mig i Blue Triangle. Her ankom A og A hen imod kl. 3 fra Agra. Det var te-tid, og vi fik en pæn modtagelse i hotellets restaurant af en tjener, som havde været på stedet i mange år. I øjeblikket er Delhi stærkt præget af det nye metrobyggeri, der, hvor vi færdedes, fungerede perfekt, men at forandre byen skal der mere til.

29. oktober. Tidlig afgang fra Blue Triangle til lufthavnen. Der var sne på markerne ved Wien og pivende koldt i København.

Anna Jis besøg i Kausani

Manju Bhatt

Manju blev introduceret til Lakshmi Ashram gennem en af ashrammens meget gode venner og velgørere, Rajendra Bhatt, og hun sluttede sig til ashramfamilien for to år siden. Hun underviser de mindre børn og læser selv til sin BA på Kumaon University.

I de dage, der førte frem til hans ankomst i Kausani, gik snakken alle vegne, om at Anna Hazare kom. Jeg vidste ikke særlig meget om ham, men da Bari Didi (Radha Behn) fortalte os om nogle af begivenhederne i hans liv og hans bidrag til samfundet, begyndte jeg virkelig at ønske at se ham personligt. Endelig blev det den 21. maj, dagen hvor jeg ville få mulighed for at se ham på nært hold. Bari Didi var ankommet til Kausani nogle dage tidligere, så hun kunne forberede hans velkomst. Det var også hendes første mulighed for at møde ham. Dette fantastiske øjeblik med mødet med to så store inspirerende mennesker på dette hellige sted var for de heldige folk i Kausani og for alle os virkelig et lykkeligt og inspirerende øjeblik.

Kendt vidt og bredt som ”Indiens Schweiz” har dette hellige sted, helliget ved at være fødestedet for hindidigteren Sumitranandan Pant¹ og også stedet, hvor Sarala Behn havde viet så meget af sit livs arbejde, også altid tiltrukket folk fra både Indien og oversøiske lande ved sin unikke appel. Anasakti Ashram, Sumitranandan Pant Museet, Lakshmi Ashram, det nyligt etablerede Sarala Behn Museum og andre steder af historisk interesse forøger firefold den naturlige skønhed i de vidunderlige dale, som ligger nedenfor Kausani.

Godt tredive mennesker, der inkluderede hans nærmeste følge, ledsagede Anna Ji. Før han nåede til Kausani havde han også talt til befolkningen i Garur. I talen til publikum uden for Anasakti Ashram udtrykte Anna Ji sine tanker om mange vigtige emner. Han opfordrede folk til at stå sammen i opposition mod korrupsion og at arbejde for etableringen af et sandt demokratisk Indien. Han forklarede til de forsamlede, at i vores struktur er gram sabha (landsbyrådet) fornemmere og mere magtfuldt end den centrale regering og statens lovgivningsmagt.

Der er et presserende behov i dag for landsbyrådene, der har en yderst vigtig rolle. Så længe landsbyerne ikke forandrer sig, kan nationen heller ikke forandre sig.

Nu til dags er korrupsionen vokset så meget, at selv den foreslåede Jan Lokpal (Ombudsmand) ikke ville være tilstrækkelig. Der er behov for, at vi alle står frem skulder ved skulder for at arbejde sammen om en total forandring i samfundets strukturer. Samfundet behøver ledere, hvis tankegang og handlinger er rene, og hvis liv er pletfri. Han sagde, at det var væsentligt for socialarbejdere og aktivister at bringe harmoni i ord og handling. Han citerede Kabir Das's kuplet som en vejledning for at opnå dette:

*Kathanī mīthī khān kī
Karnī mushkil hoy
Kathanī chhor karnā Karen
To vish kā amrit hoy.*

*Det er let at spise søde ting,
Det er vanskeligt at arbejde hårdt.
Ord alene kan ikke opnå noget,
Dog ved handling kan selv gift blive til nektar.*

¹ I næste Sanchar kan du læse en artikel om Sumitranandan Pant.

En bog af Swami Vivekananda forandrede hans liv, og også stærkt influeret af Mahatma Gandhis tanker trådte han i 1975 tilbage fra den indiske hær. Lige siden dengang har han fulgt Sandhedens vej, hvor han vedvarende har viet hele sit liv for at tjene samfundet og landet.

Anna Ji sagde, at hvad som helst han sagde, var det ikke bare tomme ord, men afspejlede, hvad han havde fulgt i sit eget liv. Han sagde, at alle de store mænd, som for altid bliver husket i denne verden, blot er lige som de frø, som falder på jorden, bliver begravet og så igen giver tusinder af frø.

De første resultater af hans afkald og hans mål i livet kan ses i glæden og fremgangen i hans egen engang tørkeramte landsby Ralegan Siddhi. Via Anna Jis utrættelige anstrengelser blev ”The Right to Information Act” implementeret i hans egen stat Maharashtra i 2002, og over hele landet i 2005. Han fortalte, at hvor som helst han havde observeret korruption, havde han gjort oprør imod det. Der er virkelig nu til dags brug for utallige sociale aktivister/ildsjæle som Anna Ji.

Sarala Behn Museum

Kanti Behn

Dagen den 5. juni var fyldt med glæde, varme og dybtfølt opstemthed, for den dag skulle den formelle åbning af Sarala Behn Museet finde sted. Vejret var rigtig fint. Stor opmærksomhed var ofret på hver eneste detalje, så der ikke ville opstå nogen fejl i åbningsceremonien. I tre dage havde Radha Didi og Neema haft meget travlt, for det var dem, der bar ansvaret for museet.

Omkring to et halvt til tre år tilbage var bygningen af museet begyndt i værkstedsbygningen Udyog Mandir tæt ved Anasakti Ashram. Bygningsomkostningerne på 22,36,000 rupees blev betalt af kulturdepartementet i Uttarakhands delstatsregering, via bestræbelser fra den nuværende formand for statens lovgivende forsamling, Shri Govind Singh Kunjwal, mens omkring 1,50,000 rupees kom fra Lakshmi Ashrams Venner. Disse penge blev brugt i forberedelserne på selve udstillingen i museet om Sarala Behns liv.

Det blev besluttet, at den del af Udyog Mandir langs krumningen på vejen, som ikke blev brugt til noget særligt, og som faktisk var en skamlet på bygningen, skulle rives ned, så museet kunne bygges på dette sted. Opførelsen af den fine museumsbygning blev foretaget af ”The Rural Engineering Services (RES) Department”, Bageshwar District.

Radha Didi, som har været så tæt knyttet til Sarala Behns liv og arbejde, og som til fulde forstod hendes personlighed og hendes tanker, begyndte nu at overveje den form, museet skulle have, og hun diskuterede sagen udførligt med venner og kollegaer. Neema, leder af Lakshmi Ashram, fik interesse for dette arbejde og begyndte at assistere Radha Didi. David Bhai hjalp med at få nogle fotografier af steder i London, der havde forbindelse til Sarala Behns barndom – hendes forældres hjem og hendes skole.

Derudover var en kunstner fra Indore, velkendt af Radha Didi, Zafar Khan Bhai, behjælpelig med at forstørre billederne fra Sarala Behns liv og fik lavet billedtekster til dem. Han lavede også malerier, tegnet efter fantasien, der afbillede Sarala Behn, og også Sarala Behn sammen med Gandhi. Han har spillet en stor rolle i arbejdet med at få dette museum til at fremstå så smukt. Ud over det flotte bidrag fra Zafar Khan og hans kollegaer, har Neema og Pooran Pande, under utrættelig indsats

og vejledning fra Radha Behn, ydet et stort arbejde for at sikre, at udstillingen er blevet stillet fint til skue. De har således skabt en fin atmosfære i museet. Fotografierne af Sarala Behn, Lakshmi Ashram og bjergkvindernes arbejdsliv udstillet på de smukke hvide vægge præsenterer en fin historie om Sarala Behns liv.

På dagens møde havde mænd og kvinder samlet sig fra Kausani og de nærliggende landsbyer, mens inviterede gæster var kommet fra Garur, Someshwar, Bageshwar, Almora og endog fra Delhi. Officeren fra "The Signals Regiment" i Kausani var til stede sammen med sin familie. Radha Didi tændte som hovedgæst den traditionelle olielampe for formelt at starte højtideligheden. Hun afslørede derefter et fint maleri af Sarala Behn og bekransede det, før hun afslørede inskriptionen på en stenplade i galleriet og tilegnede museet til publikum.

Mødet begyndte så med, at to ashram-elever fra 10. klasse, Meenakshi og Suman, smukt sang den hellige sang "*Mangal Mandir Kholo*" og fortryllede alle de tilstedeværende. Radha Didi talte derefter om Sarala Behn, og hendes tale rørte alle de tilstedeværende dybt.

Et medlem af den lovgivende forsamling i Bageshwar, Shri Chandan Ram Das, ledede højtideligheden og lovede i sin tale at udvide støtten til udvikling af museet. Et antal andre venner, der var til stede, udtrykte også et ønske om at bidrage med deres støtte.

Man Singh Rawat, Basanti Behn, Shashi Prabha, Neema Behn og andre foran billedet af Sarala Behn, Mahatma Gandhi og Kasturba Gandhi.

Alt i alt, blev indvielsesprogrammet fejret på en meget enkelt og beskeden måde. Fra den næste dag, den 6. juni, begyndte arbejdet i museet. En dygtig lokal mand, der tidligere har arbejdet i vores værksted, Bachi Giri Goswami, er ansat til at tage sig af museet og vise besøgende rundt. Der er stadig meget arbejde, der skal udføres, og det vil der blive taget hånd om i de kommende måneder.

Ashramelever og andre lytter opmærksomt ved åbningen af Sarala Behn Museet

Referat fra generalforsamling 07.04-2013 i Lakshmi Ashrams venner

Hanne Stenager valgt til dirigent og Ruth Sillemann som referent.

Bestyrelsens beretning: Lone fortalte om den daglige drift af Lakshmi Ashram. Hun har i september 2012 været til Regionsmøde hos Soroptimisterne i Viborg, og i 2013 hos Soroptimisterne i Glostrup. Begge steder for at fortælle om Lakshmi Ashram. Lone fortalte om nyt fra Lakshmi Ashram, bl.a. så vi billeder af de nye elever på skolen. Vi talte også om medlemmer: Der var i 2012 68 medlemmer af Lakshmi Ashrams Venner, og vi havde i den forbindelse en kort diskussion om, hvordan man evt. kan skaffe nye medlemmer. Der er megen konkurrence fra andre organisationer, men vi må blive ved at fortælle om LA i alle sammenhænge, blev vi enige om. Vi hørte også, at Radha og Kanti kommer til Bergen og Danmark til sommer, i juli måned.

Regnskabet blev godkendt, og Lone fortalte, at pengene til Lakshmi Ashram som sædvanlig bliver sendt i februar og august. Vi vedtog, at kontingentet på 75 kr. blev fastholdt.

Der var ikke nogen indkomne forslag.

Bestyrelsen blev genvalgt, og den består af: Lone Poulsen (formand), Hanne Stenager, Lene Rasmussen og Ruth Sillemann. Suppleant: Peter Kristensen. Revisor og revisorsuppleant blev også genvalgt, og det er Claus Broskov Sørensen og David W. David.

Til sidst så vi en flot billedserie fra Marie, Anne og Anes tur til Indien i efteråret 2012. De havde både billeder, gode historier og nyheder fra deres besøg på Lakshmi Ashram.

Ruth Sillemann